

OLOMOUC – NEDĚLE, 17. 11. 2024 (PŘEDPOSLEDNÍ NEDĚLE)*f. Roman Lukáš***2. čtení – text kázání: Gn 7, 17 – 24**

⁷Konec všech věcí je blízko. Žijte proto rozumně a střízlivě, abyste byli pohotovi k modlitbám.⁸Především mějte vytrvalou lásku jedni k druhým; vždyť láska přikryje množství hříchů.⁹Budte jedni k druhým pohostinní a nestěžujte si na to!

¹⁰Každý ať slouží druhým tím darem milosti, který přijal; tak budete dobrými správci milosti Boží v její rozmanitosti. ¹¹Kdo káže, ať zvěstuje slovo Boží. Kdo slouží, ať to činí ze síly, kterou dává Bůh – tak aby se všechno dělo k oslavě Boží skrze Ježíše Krista. Jemu buď sláva i moc na věky věků. Amen.

Kázání

Milé sestry a milí bratři!

Proč chodíme do kostela? ... A má smysl chodit do kostela, když už je Boží království blízko?

Někdy si říkáme: Když už je konec světa tak blízko, má vůbec smysl trávit čas v kostele, modlit se, přemýšlet nad Biblií? Není to ztráta času, když by se člověk mohl radši věnovat „důležitějším“ věcem? Je zajímavé, že podobné otázky řešili už první křesťané. Oni si totiž opravdu mysleli, že se konce světa dožijí – že nebudou muset umírat a rovnou přejdou do Božího království. A přesto se apoštolové nezastavili a horlivě povzbuzovali ostatní k víře, modlitbě, lásce a odpovědnému životu. Proč? Protože věděli, že „konec je blízko“ neznamena, že na tom, co děláme tady a teď, nezáleží. Naopak – každá naše modlitba, každé gesto lásky, každé svědectví o Bohu má svůj smysl právě v tom, co nás čeká.

Život věřícího člověka je tak trochu o napětí – mezi tím, že už jsme spaseni, a tím, že to ještě není vidět. Mezi jistotou Boží blízkosti a nutností žít každý den naplno. Je jednoduché sklouznout k jednomu z extrémů. Buď žít tak, jako by na ničem nezáleželo, protože „všechno jednou skončí“. Anebo naopak propadnout lhostejnosti, pohrdat tímto světem a jeho radostmi. Oba postoje jsou ale slepá ulička.

Co znamená, že je konec blízko?

Představte si, že vám někdo řekne, že máte jen omezený čas. To změní všechno, že? Najednou začnete přemýšlet, co je opravdu důležité, a spousta věcí, které vás stresovaly, vám bude připadat malicherná. Ale i takhle situace může lidi rozdělit: někdo se vyděsí, propadne panice, jiný naopak začne brát život zodpovědněji. Moderní svět nás často žene tím prvním směrem. Lidé mají

strach, že něco zmeškají, a tak přepínají své síly, honí se za zážitky nebo výkonem, až je to vyčerpá. Jiní zase podlehnou lhostejnosti a přestanou se starat o to, co je kolem nich.

Apoštolové nás ale vedou ke střizlivosti. Říkají: Ano, konec je blízko, ale žijte každý den zodpovědně a naplno. Střizlivost neznamena resignaci ani paniku. Znamená, že si uvědomujeme, co je důležité, a snažíme se o to pečovat – o své vztahy, o svou víru, o tento svět. Dokud dýcháme, máme smysluplné věci dělat a radovat se z nich. A právě naděje na budoucí Boží království dává našemu životu **tady a teď** obrovskou váhu.

Modlitba – spojení s Boží budoucností

Modlitba je něco, co často podceňujeme. Přejde nám jako nudná povinnost nebo něco, co „stejně nic nezmění“. Ale co kdybychom ji viděli jinak? Modlitba je naše spojení s Bohem – jako telefonní drát, který nás propojuje s budoucností. Už teď, když se modlíme, máme přístup k Boží blízkosti. Můžeme sdílet všechno, co nás těší, trápí, co potřebujeme. A Bůh nás slyší a odpovídá – možná ne tak, jak čekáme, ale určitě tak, jak je to pro nás nejlepší.

Modlitba nás učí vidět věci z jiného úhlu pohledu. Díky ní začneme vnímat svět nejen z naší malé perspektivy, ale i z Božího pohledu. A to mění všechno. Najednou se dokážeme odpoutat od zbytečných starostí, které nás dusí, a zaměřit se na to, co má opravdový smysl.

Láska, která přikrývá hříchy

Vedle modlitby je tu láska – jako největší dar, který nám Bůh dává. Láska není jen o pocitech, je to hlavně o činech. Projevovat lásku znamená starat se o dobro druhého, i když to není jednoduché. Znamená to pomáhat druhým vstát, být jim oporou, nést jejich břemena. Apoštol nám připomíná, že láska „přikrývá množství hříchů“. To neznamena, že bychom měli přehlížet zlo nebo si zakrývat oči. Znamená to, že místo odsuzování a ukazování prstem hledáme cesty, jak druhému pomoci, jak ho povzbudit a přivést k Bohu.

Právě v tom se křesťanský život pozná. Ve všedních situacích, ve vztazích mezi lidmi, v tom, jak reagujeme na chyby a selhání druhých. Jsme tu pro to, abychom svědčili o Boží lásce – ne tvrdými slovy nebo soudy, ale svými činy, svým přístupem.

Sk 2,42: „Setrvali v apoštolském učení a ve společenství, v lámání chleba a v modlitbách.“

4 pilíře

Církev není jen místo, kam se chodí na bohoslužby. Je to společenství, které sdílí, pomáhá a vytváří prostor, kde si lidé mohou odpočinout, být přijati a

najít naději. V době, kdy roste nepřátelství a strach z druhých, je tohle svědectví nesmírně důležité. Ukazuje totiž, že láska a vzájemná pomoc mají pořád smysl. Že můžeme být světlem ve světě, který často tápe ve tmě.

Oslava Boha v každodennosti

Ať už děláme cokoli – modlíme se, pomáháme druhým, nebo jen žijeme svůj běžný život – všechno to má jeden cíl: oslavovat Boha. Každý z nás má od něj dar, kterým může přispět. A nikdo není zbytečný. Každý z nás má svou nezastupitelnou roli v Božím plánu. Proto jsme tu. Abychom svědčili o Boží lásce a připravovali svět na jeho příchod.

Takže: Má smysl chodit do kostela, modlit se a přemýšlet o víře? Rozhodně ano. Protože konec všech věcí v tomto světě znamená začátek něčeho nového – setkání s Bohem, který je Láska. A na to se stojí za to připravit.

Deset špatných důvodů, proč chodit do církve

1. Aby mě Bůh měl rád: Bůh nás miluje bez ohledu na to, zda chodíme do církve.
  2. Abych získal body pro nebe: Do nebe se dostaneme jen z Boží milosti, ne kvůli bodům za účast na bohoslužbách.
  3. Vina: Chození do církve ze strachu před peklem není správné. Hledáme tam odpuštění, ne trest.
  4. Abych si mohl dělat, co chci: Církev je tu pro Ježíše, ne pro naše potřeby a touhy.
  5. Abych byl vidět: Status a prestiž nejsou důvodem k návštěvě církve.
  6. Abych vyvážil nevyznaný hřích: Bez pokání chození do církve nevyváží naše hříchy.
  7. Abych si poslechl dobré kázání: Kázání můžeme poslouchat i jinde. Církev je o společenství a chvále.
  8. Abych si poslechl skvělou hudbu: Hudba by neměla být hlavním důvodem návštěvy církve.
  9. Kvůli budově: Církev není budova, ale společenství věřících.
  10. Síla zvyku: Chodit do církve ze zvyku není dostatečným důvodem. Měli bychom tam chodit pro růst ve víře.
- Církev je místem, kde uctíváme Ježíše a rosteme ve víře, ne kvůli výše uvedeným důvodům. Amen.